

Vormgeving Opdracht 1 (Herkansing)

Luna de Fauw

06-11-2019

Klas 204

C. Muhren

Stijloefeningen (88) – “Klumperbeven”

Posted on 20 juni 2011 by Molovich · 2 Comments

Ik bus de stap uit en been met gepaste zwind over het stationsplein. In mijn zoon ligt de kinderwagen te slapen. Het pijpt regenstelen en er guurt een winderige waai. De mensen kerlen in zichzelf gelopen, kraag in de kop, grond richting neus. Het is hier niet bepoeld een vrolijke baal. Wat een zeringtoo! Amsterdam lijkt wel één blote grouwput. Drilpalen en heiboren trommelen mijn teistervliezen. Ik plank verder over een loop. Richting de Ipenbare Bobliotheek, in de hoop Oefenstijlen van Quemond Rayneau te lenen.

Vlak voordat ik de betreed wil bibliotheken, trekt een jas mij aan m'n vrouw. Het is een beeldvrouwe schoon, met haar zo raaf als de zwarten. Ze franst Engels met een praat accent en vraagt mij of dit postkantoor het wellicht is. Er heeft hier inderdaad post een ootkantoor gestaan, lang geleden. Terwijl ik dat aan uit wil haarleggen achtert zij kíjk om waar een oude Renault weg rijdend achteruitrijdt. Ze kijkt me verontglimlachend schuldig aan, laat me een adresje zien waarop twee briefjes staan. Staarhuisraad, lees ik. Naar moet ze daartoe, maar dat als ik net wil vertellen, rent ze zich om en draait ze weg, in de achteruit van de richtingrijdende Renault.

Boven, op de verdiepte tweeling, qoek ik bij de zoek naar Oefenstijlen. Maar hoe ik oek zook, het vind is niet te boeken. Ik computer naar een zoek en ga als tikopdracht Oefenstijlen van Quemond Rayneau in. Volgens de catagale digitogus is het boek gewoon aanwezig. Omdat ik zaak wil zijn van m'n zeker, hulp ik de roep in van een medewerker. Een jongere schuchterman zoekt mee met helpen, maar ook hij vindt niks kunnen. Hij tipt me wel de geef om even een sturtje naar de mail te magazijnen. Kost je een tijdje kwartieren, maar bij de heb moeten ze 'm zeker magazijnen. Zo gedaan, zogezegd, ik magazijn een sturtje naar de mail mail en kwartier een krijg later een magazijn terug waarin niet bepaald om de gebreide draai wordt heen gegeten. Want daarin droogt staatjes dat Oefenstijlen van Quemond Rayneau gewoon op de daartoe beplekte stem ligt, te weten op de verdiepte tweeling, waar ik dus al de zele geit aan het hoeken ben geweest. Ik was dus mooi met een blije mus doodgemaakt.

Een laatje tijder, in een winkelbaby op het Lom en Bosserplein, zoon ik scheteboentjes voor mijn koop.

Verward

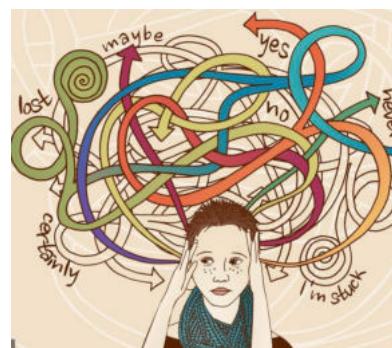
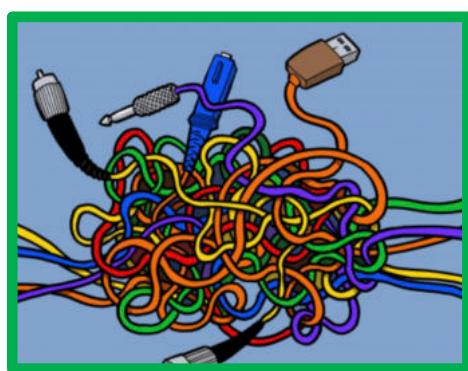
Ik heb bij het verhaal “Klumperbeven” het sfeerwoord verward gekozen, omdat de woorden in het verhaal verward staan. Ze staan niet alleen verward, ze maken je ook verward, maar toch begrijp je nog wat er gezegd wordt. Ik wil in mijn vormgeving verwarring laten zien, maar ik wil ook dat mensen de grote lijnen snappen. Deze vormgeving laat in mijn ogen het verhaal “zien”.

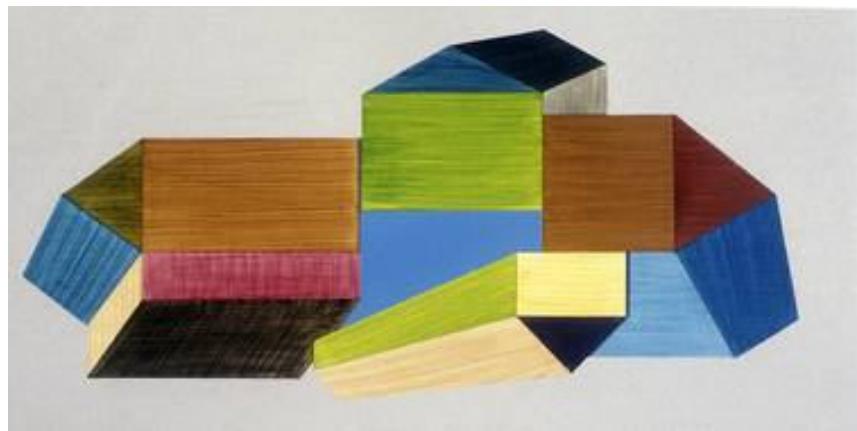
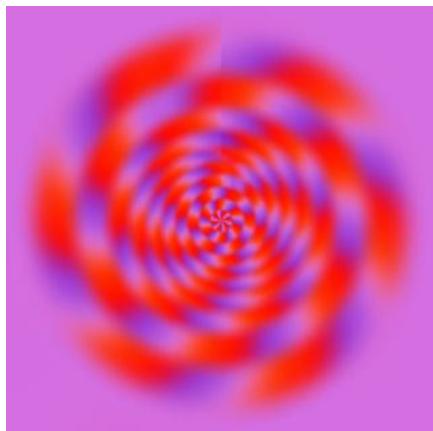
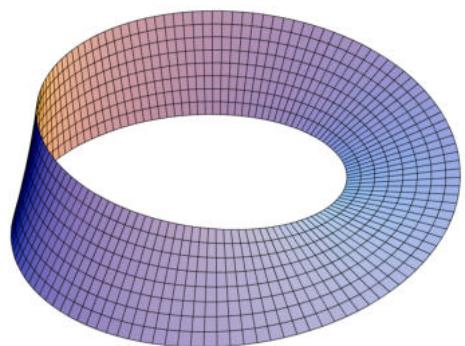
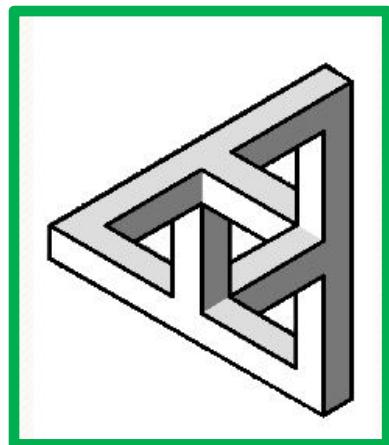
= gekozen afbeelding

Beelden

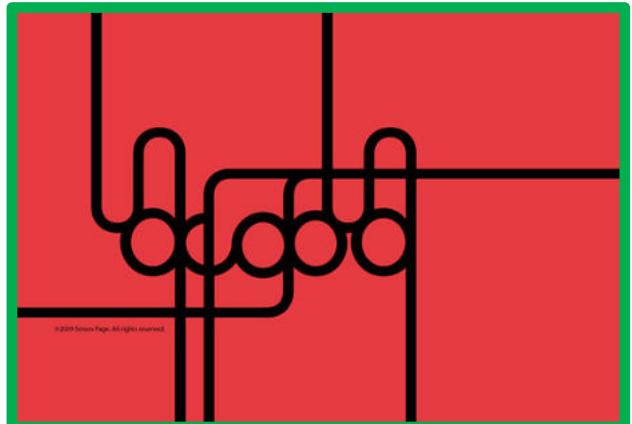
Letterlijk/cliché

Vorm en kleur

afn
arts

enigma

モードルオボウ ナオ リオレトエナカニモラ!

תְּמִימָנָה כְּבָדָלָה
אֲלֵין אֶתְסָרָה לְעֵדוֹת
וְעַלְמָנָה נְשָׁמָה.*

Gekozen beelden en toelichting

Beeldende lijn: Het door de war raken van letters/vormen.

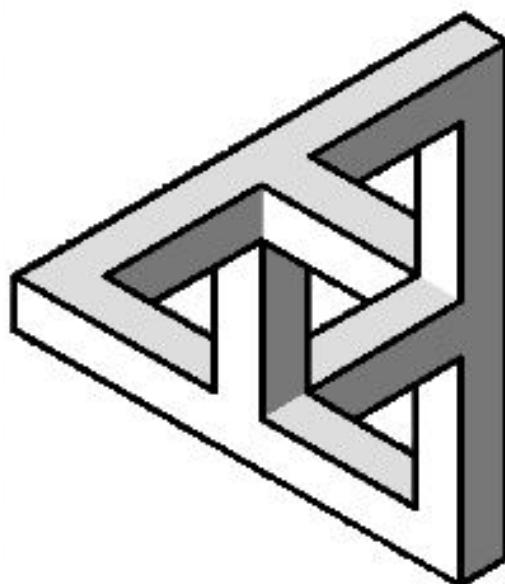
Deze beeldende lijn past bij het sfeerwoord verward, omdat de vormen weergeven hoe je in je hoofd voelt. Je kan dingen niet uit elkaar houden/ je kan de puzzel in je hoofd niet oplossen. Ik heb daarom gekozen voor vormen en letters die in de war zijn geraakt, je kan ze niet uit elkaar krijgen. Net als dat je iets in je hoofd niet kan oplossen, kan je niet oplossen hoe de vormen/letters in elkaar zitten.

Letterlijk/cliché

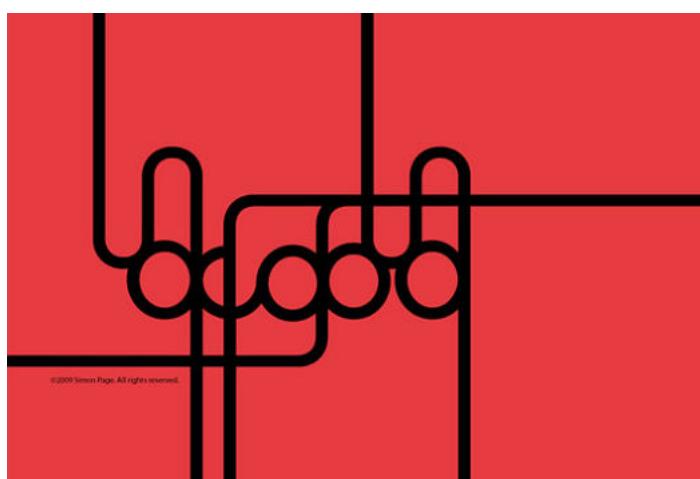
Ik vind dat dit beeld een cliché van verwarring is, omdat alle draden door de war en in de knoop zitten. Dit weergeeft hoe je gedachten kunnen voelen als je je verward voelt.

Vorm en kleur

Deze vorm past bij het woord verward, want de vorm is niet te begrijpen. Hoe je ook kijkt, het klopt van geen kant en je kan de vorm in geen enkele manier natuurlijk laten lijken. Je kan geen "oplossing" vinden en dat maakt je verward.

Typografie

Deze typografie is "verward", want het is heel moeilijk om te begrijpen wat er staat. De letters staan verward en dat maakt je verward.

Stijloefeningen (50) – “Gefrustreerd”

Posted on 12 april 2011 by Molovich · 6 comments

Ik stap uit die godverdomde stinkbus. De mensen krioelen als mieren over het stationsplein. Ik wil ze vertrappen onder m'n schoenen. Vermorzelen. Verbrijzelen. De klootzakken en kakkerlakken. Met hun nietszeggende leventjes en hun waardeloze gedachten. Ik duw een wagentje met mijn lieveling voort. Ik heb een dekentje over hem gelegd. Het ziet er niet uit hier. Ik loop over een stel modderige stinkplanken in de richting van de Openbare Bibliotheek. Links en rechts van me gapende bouwputten. Heipalen dreunen mijn oren binnen en zingen rond in mijn hersenpan. Ik ben op zoek naar Stijloefeningen van Raymond Queneau. Al een week lang. Boekhandels afgestruind. Het internet uitgekamd. Ik heb toch nijs beters te doen. Ik vind het boek niet. En ik weet niet eens waarom ik het wil lezen. Maar daar gaat het niet meer om. Het is een principekwestie, inmiddels. Het is stralend weer. Geen wolkje aan de lucht.

Voor de bibliotheek houdt een vrouw mij tegen. Ik wil door, maar het lukt me niet om weg te lopen. Ze heeft ravenzwart haar. Krullen die elk moment van haar hoofd kunnen kronkelen. Als ratten van een schip. Via haar schouders, haar jas in, haar trui in, over haar naakte lichaam, tussen haar benen bij haar naar binnen. Kronkelend vraagt ze of dit het postkantoor is. Ze praat Engels met een Frans accent. Ik antwoord dat dit de bibliotheek is. Ze doet net of ze me niet hoort. Ze draait haar hoofd. De slangen glijden uit haar en weer in haar. Achter haar rijdt een auto achteruitrijdend van ons weg. Ze lacht zenuwachtig. Ze wil weg van me. Dat effect heb ik op vrouwen. Zo lang ik nijs zeg is het prima, maar zodra ik mijn mond open doe, weten ze niet hoe snel ze weg moeten komen. Ik ben een anti-babe-magneet. Altijd al geweest. ‘Je moet naar de Raadhuisstraat,’ zeg ik. Mompel ik. Stamel ik. Stotter ik. Ze hoort me niet. De vrouw draait zich om en rent weg, de auto achterna. In gedachte schiet ik haar in haar rug. Haar voeten rennen nog heel even door en stoppen er dan mee. Haar hoofd klapt in haar nek, haar handen gaan de lucht in, gymschoenen schuren even over de grond, dan knipmest haar lichaam voorover en zo stort ze neer.

Boven sta ik bij de Q. Te kijken. Te zoeken. Godverdomme. Ik weet niet wat ik zoek. Ik weet wel wat ik zoek. Ik vind niet wat ik zoek. Wat een waardeloze klotezooi. Twee meisjes staan giechelend met elkaar te praten. Een vrouw lakt haar nagels. Een man checkt z'n iPhone. Ze irriteren me mateloos. Ik loop naar de computers. Alle computers zijn bezet. Pokkelijers. Hufters. Stinkerds. Na vijf minuten is er eindelijk eentje vrij. Ik tik ‘Stijloefeningen’ in van ‘Raymond Queneau’ en volgens de computer is het boek gewoon aanwezig. Mijn godverdomde klomp breekt. Ik haal verhaal bij een bibliothecaris. De ongewassen stinkaap kan me amper helpen. Maar hij kijkt toch mee. Ik sta achter hem en zie zo'n bloedvervelende kale plek op z'n achterhoofd. Met van die huidschilders en roosresten. Ik heb zin om 'm dwars door die kale plek heen te knallen, zodat de kogel er bij zijn mond weer uit komt. ‘Helaas,’ zegt de man met z'n zijige bloemkolenstem, ‘maar het magazijn heeft ongetwijfeld nog een exemplaar.’ Ik moet alleen maar een mailtje sturen. Vijftien fokking kloteminuten later krijg ik een mailtje terug: ‘Stijloefeningen van Raymond Queneau is aanwezig op de tweede verdieping van de bibliotheek.’ Het staat er echt. Ik gooi de deken van het wagentje. Het feest kan beginnen. Een zekere rust daalt in mij neer.

Boos

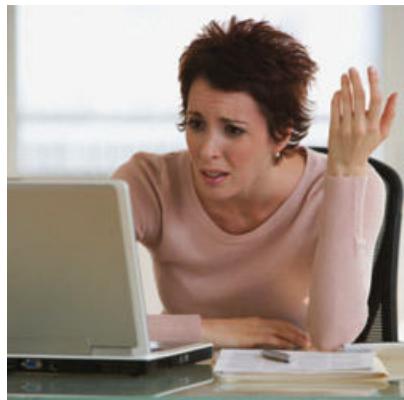
Ik heb bij het verhaal “Gefrustreerd” het sfeerwoord *boos* gekozen, omdat ik me als ik gefrustreerd ben, ook *boos* voel. Dingen irriteren je en daardoor word je prikkelbaar en *boos*. Je zou bij wijze van spreken wel door je Macbook heen kunnen slaan of al je papieren op de grond kunnen smijten. Omdat de emotie *boos* prikkelbaarheid, geïrriteerdheid en misschien wel agressiviteit naar boven haalt, wil ik in mijn vormgeving harde contrasten, krassen, vlekken en puntige vormen laten zien. De frustratie in het verhaal wordt nog meer benadrukt door de vormgeving van het verhaal.

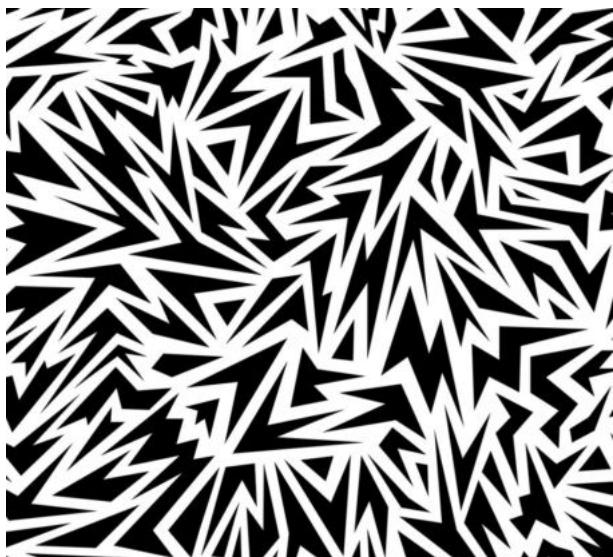
= gekozen afbeelding

Beelden

Letterlijk/cliché

Vorm en kleur

Frustration Regular

A B C D E F G H I J K L M
N O P Q R S T U V W X Y Z

A B C D E F G H I J K L M
N O P Q R S T U V W X Y Z

scratches

Gekozen beelden en toelichting

Beeldende lijn: Puntige vormen en hard contrast

Deze beeldende lijn past bij het sfeerwoord "boos", omdat je erg prikkelbaar bent als je boos bent (puntige vormen). Je kan heel hard zijn als je boos bent, een hard contrast vind ik daarom bij dit sfeerwoord passen.

Letterlijk/cliché

Ik vind dat dit beeld een cliché van boosheid is, omdat deze afbeelding d.m.v. de kreet, de gezichtsuitdrukking de houding van het lichaam, de vlammen op het hoofd en de achtergrond een en al boosheid uitstraalt. Ook het **grote kleurcontrast** en de **scherpe vormen** werken mee.

Typografie

Deze typografie past goed bij het sfeerwoord boos, omdat het een emotie is waarin je erg prikkelbaar voelt. En wat prikt? **Puntige vormen**. Vandaar dat dat mijn beeldende lijn is. De letters zijn zwart en de achtergrond wit, dit is een **groot contrast**.

Vorm en kleur

Deze vormen en kleuren geven boosheid goed weer, want er is een **groot contrast** tussen zwart en rood. De **vormen zijn puntig, hard en ongelijk**, je wordt bijna boos/agressief als je ernaar kijkt.

Stijloefeningen (68) – “Neerslachtig”

Posted on 9 May 2011 by Molovich · 1 Comments

Ach en wee, ik stap de bus uit. Mijn zoon – in wat voor wereld heb ik die jongen neergezet – ligt vredig in zijn wagentje te slapen, vrij van kwade gedachten. Het regent en waait en dat is maar goed ook. Beter weer zou ongepast zijn. Het is druk op het stationsplein, de mensen kijken naar de grond. Waar moet je ook anders naar kijken? Amsterdam is één grote, modderige bouwput hier. Ze zijn bezig met de Noord-Zuidlijn die er nooit zal komen, ze zijn bezig met het bouwen van kantoorgebouwen waarin niemand ooit zal werken, een paar opportunistische dwazen daar gelaten. Over duizend jaar is alles weg. Ik ben op zoek naar Stijloefeningen van Raymond Queneau – je moet toch wat. Ik ben er al een paar weken naar op zoek. En terwijl ik de treurende heipalen hoor en en de droeve drilboren mijn huilende hart doen resoneren, begrijp ik ineens niet waarom ik deze zoektocht onderneem. Over duizend jaar is niemand er meer die ik ken. Zelfs de allergrootsten van deze tijd, zullen niet meer dan een voetnootje zijn in obscure studies die door niemand worden gelezen. Raymond Queneau? Nooit van gehoord. De loopplank richtin de Openbare Bibliotheek kraakt klagend.

Een vrouw komt op mij af. Haar natgeregende zwarte haar plakt tegen haar wangen. Uitgelopen mascara. Is het de regen, of een peilloos verdriet waaraan zij niet zo lang hiervoor heeft toegegeven? Ze vraagt aan me, in een Engels met heimwee naar Frankrijk, of dit het postkantoor is. Nee, mevrouw, het postkantoor stond hier wel ooit, maar zoals u ongetwijfeld weet: alles moet weg. Dat heet vooruitgang. Haar bibberende handen halen een papiertje uit haar binnenzak. Haar droeve ogen kijken mij verontschuldigend aan, als haar aandacht ineens wordt getrokken door een donkergrize Renault achter haar. De Renault rijdt achteruitrijdend weg en ik lees twee adressen op het papiertje. Een daarvan is de Raadhuisstraat en ik vertel de vrouw dat ze daar moet zijn. Maar terwijl ik het vertel rent ze weg. Dat gebeurt me overigens wel vaker, niet iets om uw medeleven van zolder voor te halen.

Als ik bij Queneau begin te zoeken, blijken er een hoop van zijn boeken aanwezig te zijn, maar net Stijloefeningen niet. Dat was te verwachten. Voor de vorm kijk ik nog even bij de P en de R. Maar ook daar is niks te zien. Al die boeken, waarvoor zijn ze geschreven? Wat is het nut? Ze staan daar maar te staan. Al die letters, al die hersenspinsels, de meeste totaal oninteressant. En het is nog maar het begin. Ik ga achter een computer zitten en zoek in het online archief. Stijloefeningen blijkt dus wel aanwezig te zijn. Maar wat doet het ertoe? Ik sleep mezelf naar een medewerker. Zware wenkbrownen wijzen naar beneden. Zijn schamele haar is naar één kant gekamd om zijn kaalheid te verbergen. Hij kijkt me aan vanachter zijn bril als een oude, slechtziende hond die niet zeker weet of hij de persoon die voor hem staat kan vertrouwen. Ik vertel hem mijn bevindingen. Zonder iets te zeggen loopt de man voor me uit, gebogen schouders, hij hinkt een beetje met z'n rechterbeen. Hij zoekt, zwijgend, en vindt niks. De medewerker vertelt, nauwelijks hoorbaar, dat het magazijn waarschijnlijk nog een exemplaar heeft. Ik stuur een mailtje en krijg vijftien droeve minuten later het nieuws dat Stijloefeningen op de plek ligt waar ik al die tijd heb lopen zoeken. Het was te verwachten.

Op het Bos en Lommerplein koop ik babyschoentjes voor m'n zoon. Een troost wil ik het niet noemen, maar het is iets.

Verdrietig

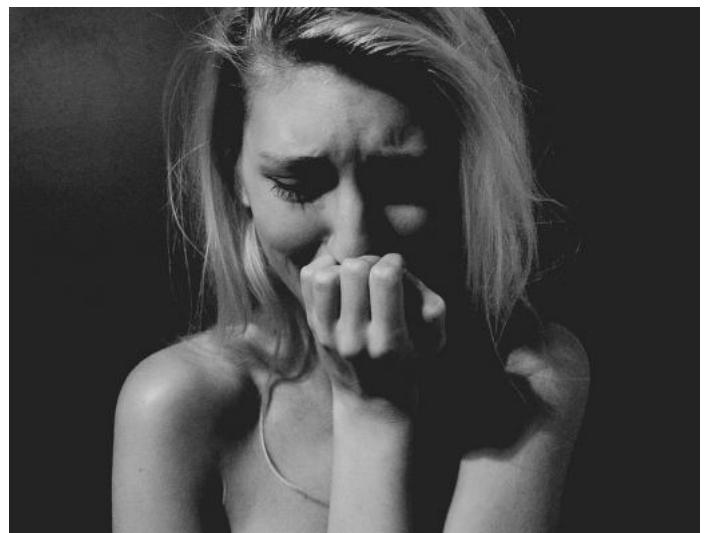
Ik heb bij het verhaal “Neerslachtig” het sfeerwoord *verdrietig* gekozen, omdat het verhaal zo negatief en triest is dat ik me er verdrietig door voel. Molovich beschrijft alles in dit verhaal als iets negatiefs of slechts, niks is goed in de ogen van het personage en dat maakt het verhaal verdrietig.

= gekozen afbeelding

Beelden

Letterlijk/cliché

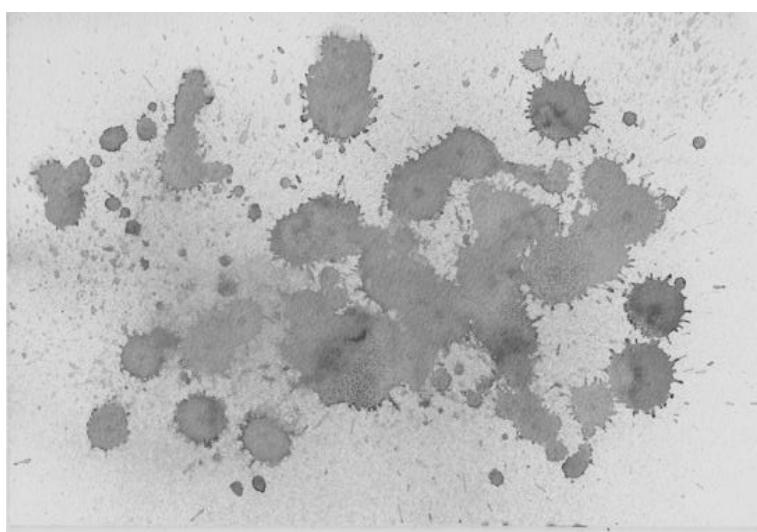
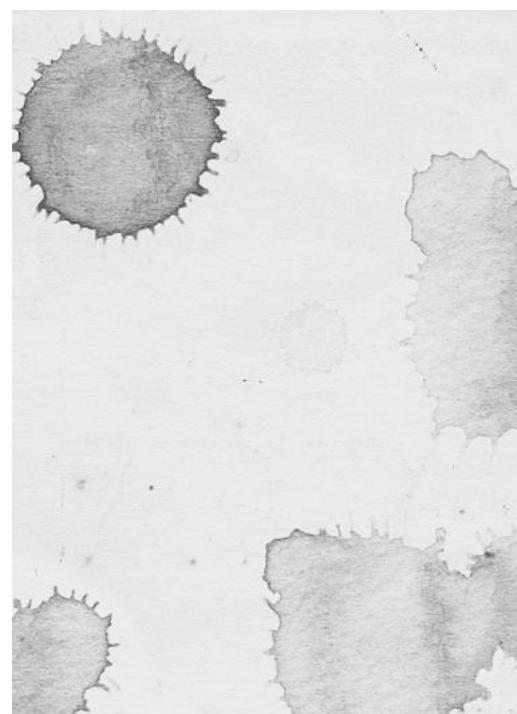

Vorm en kleur

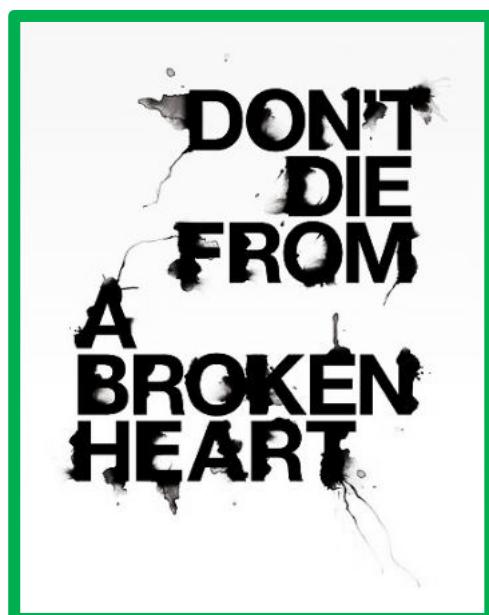
of words,
lessed miracle
could shatter
will answer
that day.
Winnipeg

week or two.
constant rain
- about the
oil on carriage
returned to

Typografie

Gekozen beelden en toelichting

Beeldende lijn: Kleurloos, uitgelopen inkt en vlekken

Deze beeldende lijn past bij het sfeerwoord "verdrietig", omdat je als je verdrietig bent het gevoel hebt dat het leven even geen kleur meer heeft (kleurloos). Je ziet alles triest in en kan alleen maar huilen, je mascara loopt uit. Als tranen op papier vallen, loopt de inkt uit (uitgelopen inkt en vlekken).

Letterlijk/cliché

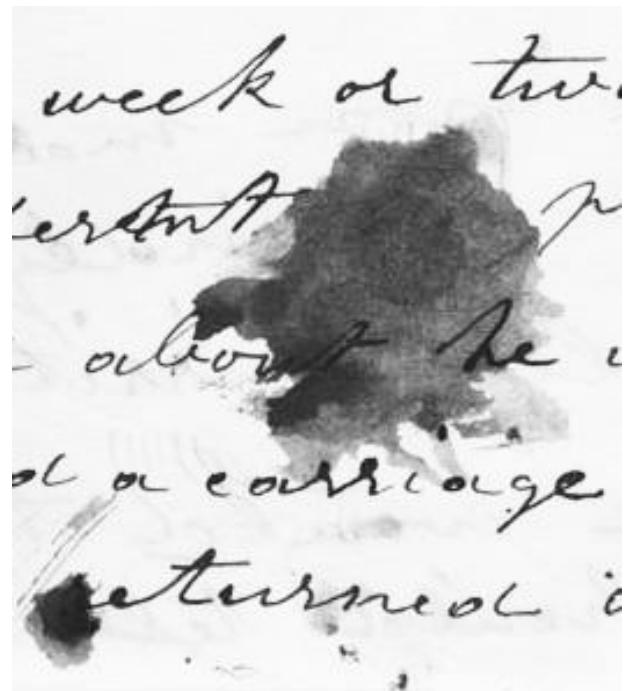
Dit beeld past bij het sfeerwoord "verdrietig", want de vrouw kijkt intens verdrietig en ze huilt. Haar mascara is **uitgelopen** door haar **tranen**. Doordat de foto ook nog **zwart/wit** is, geeft het een verdrietige neerslachtige uitstraling. Het is **kleurloos** en triest.

Typografie

Deze typografie past bij het sfeerwoord "verdrietig", omdat het net als bij het vormbeeld lijkt alsof er **tranen op de tekst gevallen** zijn. De tekst is helemaal **uitgelopen**. De tekst is zwart en de achtergrond wit, dit geeft weer een **kleurloos/triest** beeld.

Vorm en kleur

Ik vond als vorm en kleur een **zwart/witte vlek** van water in combinatie met inkt toepasselijk, omdat het er op lijkt dat iemands **tranen op het papier** gevallen zijn. De **inkt** is helemaal **uitgelopen** en omdat de vorm **kleurloos** is, geeft het een trieste/verdrietige uitstraling.

Versie 1.0; Schetsen

"Klumperbeven" (sfeerwoord: Verward)

"Gefrustreerd" (sfeerwoord: Boos)

"Neerslachtig" (sfeerwoord: Verdrietig)

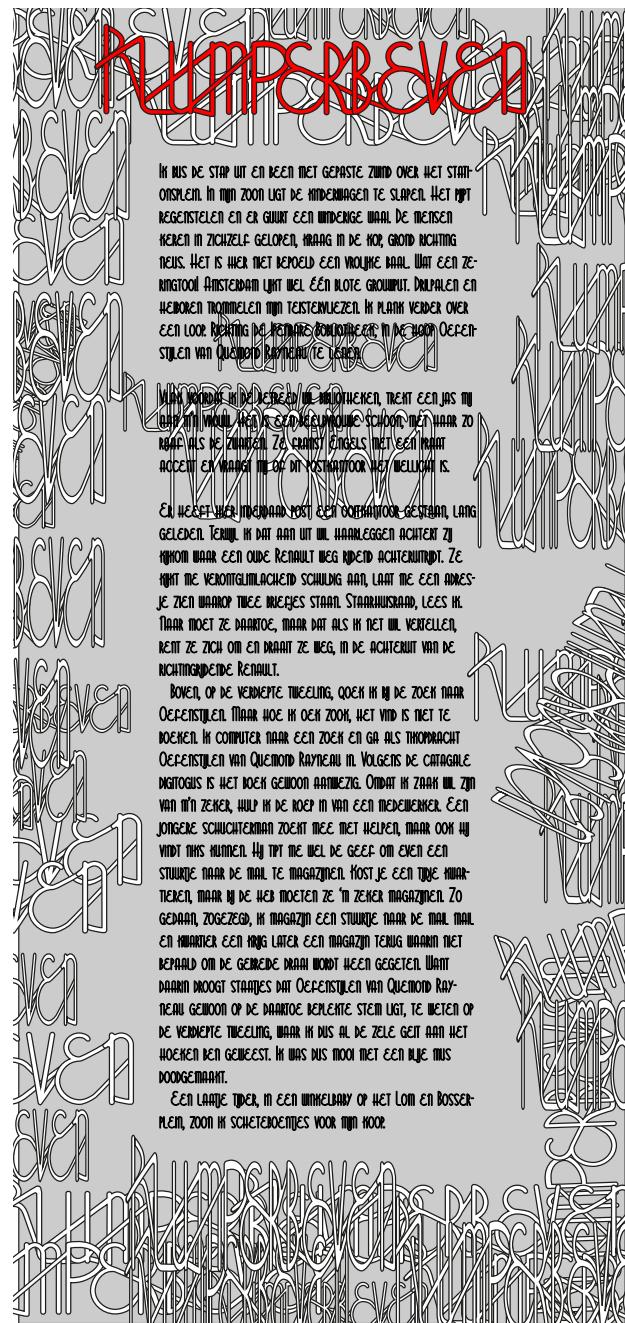
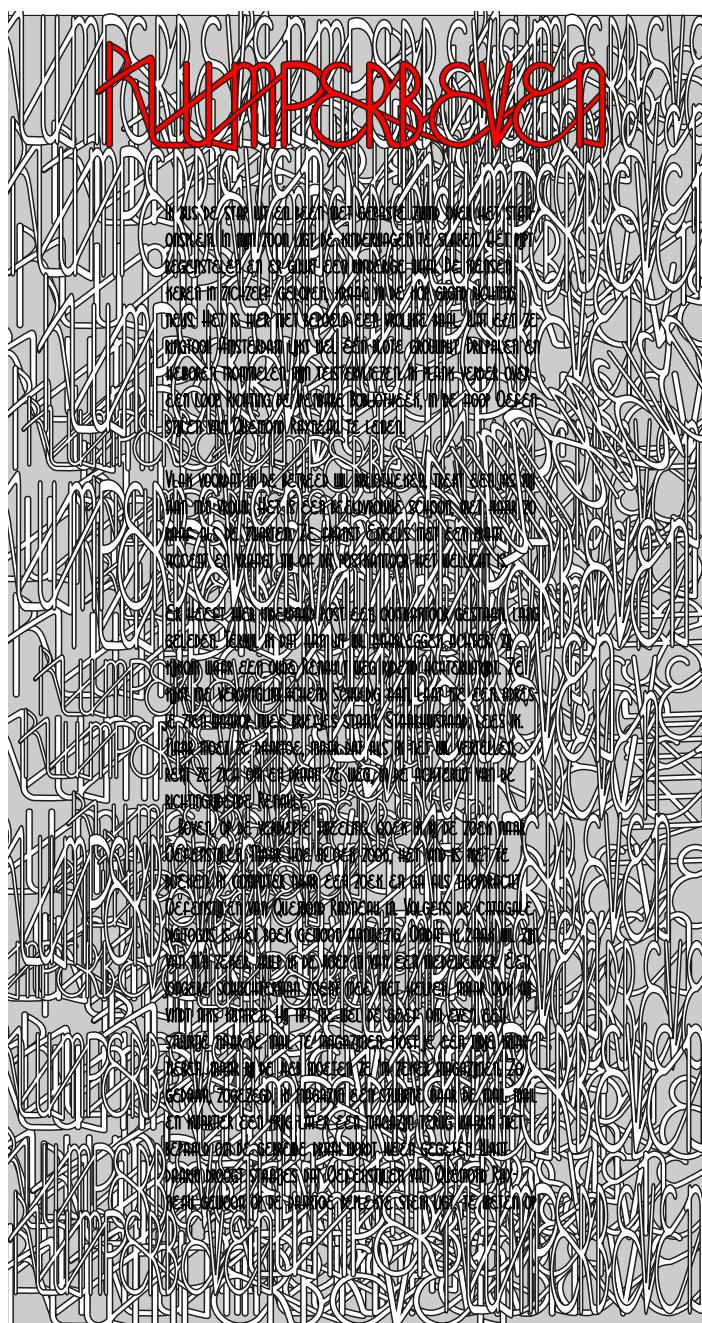

Versie 2.0; Eindproduct met interactie

<https://xd.adobe.com/view/6becfa0b-103b-4f2c-7c5d-69ec41fb15a3-1ddd/>

Klumperbeven

De beeldende lijn van dit verhaal is het door de war raken van letters en vormen. Ik heb ervoor gekozen om de titel heel vaak op de achtergrond te plakken zodat alle letters verward staan, ook de letters in de titel zijn met elkaar verward net als draden die met elkaar in de war zitten (clichébeeld). Alle tekst is als je de pagina opent onleesbaar, na een paar seconden beginnen de titels op de achtergrond naar buiten te schuiven. De tekst wordt langzaam duidelijker. Ik heb gekozen voor deze interactie, omdat het verhaal ook pas duidelijk wordt naarmate je verder leest en dus langer kijkt naar het verhaal.

Gefrustreerd

De beeldende lijn bij dit verhaal is puntige vormen en hard contrast. Puntige vormen, omdat je erg prikkelbaar bent als je boos bent. Hard contrast, omdat je heel hard en zwart op wit kan zijn als je boos bent. De puntige vormen heb ik verwerkt in de zijkant van de pagina en in de titel, ook het lettertype heeft puntige hoeken. Het harde contrast is natuurlijk het wit op zwart. Als interactie steken de punten steeds dieper in de tekst hoe langer je naar het verhaal kijkt, omdat je steeds prikkelbaarder wordt als je boos wordt. Als je dit verhaal leest merk je dat je boos wordt en jij én het verhaal worden dus geprikkeld.

Ik staap uit die gedwongenste stiltekuil. Die mensen knallen alsof mensen over het stallingsplein. Ik wil ze vertrappen onder mijn schoenen. Verwijzen. Verwijzen. De kleinzakken en kleinkinderen. Met hun nietzeggende leventjes en hun voordeleuze gedachten. Ik durf een wagentje niet mijn beweging voor. Ik heb een dekentje over hen gelegd. Met ziel en niet uit hier. Ik loop over een stoel redderende stilteplanken in de richting van de Openbare Bibliotheek. Links en rechts van me gaperende buisgatstenen. Hoopjes dromen. Mijn armen binnens en zingen rond in mijn hersenpan. Ik ben op zoek naar Stijllefertingen van RAYMOND QUENEAU. Al een week lang. Daadwereldig afgebrand. Het Internet uitgebrand. Ik heb toch niks beters te doen. Ik vind het book niet. En ik weet niet eens waarom. Ik heb het wil lezen. Maar daar gaat het niet meer om. Het is een principieelweste. Irrididele. Het is stralend weer. Geen valkje aan de lucht.

Voor de bibliotheek houdt een vrouw mij tegen. Ik wil door, maar het lukt me niet en weg te lopen. Ze heeft rechteroortje. Haar krullen die elk moment van haar hoofd kunnen krenken. Alsof tegen van een schip. Via haar schudende haar los in, haar trui in, over haar roséte bloemen, tussen haar benen bij haar naar binnen. Krentelend vraagt ze of dit het postuur is. Ze praat Engels niet en Frans accent. Ik antwoord dat dit de bibliotheek is. Ze doet niet of ze me niet hoort. Ze drukt haar hoofd, die slingers blijven uit haar en weer in haar. Andere haar niettje een auto achteruitrijdend van ons weg. Ze kantelt zenuwstotig. Ze wil weg van me. Dat effect heb ik op vrouwen. Ze langs ik niet zo in het prima. maar zodra ik mijn hand open doe weten ze niet hoe en ze weg moeten komen. Ik heb een antihandschoengras. Alles al gescrewd. Wees maar naar de Raadhuistuinstraat', zeg ik. Marpik. Stel ik. Stel ik. Ze heeft me niet. Ze heeft rechteroortje. In gedachte schudt ik haar in haar rug. Haar veulen rennen nog heel even door en stoppen er dan mee. Haar hoofd klapte in haar nek. Haar handen gaan de lucht in. gyroscheinen schutten even over de grond. dan klapte haar lichaam voorover en ze stopte weer.

Boven sta ik bij de 8. Te kijken. Te zoeken. Gedwongen. Ik weet niet wat ik zoek. Ik weet wel wat ik zoek. Ik vind niet wat ik zoek. Wat een voordeleuze kleinzak. Twee netjes staan geschied met elkaar te praten. Een vrouw liet haar rugzak. Een man checkt zijn iPhone. Ze trillen me niet. Ik loop naar de computer. Alle computers zijn bezet. Pakketjers. Huttens. Stinkende. Na vijf minuten is er eindelijk eenleuke vrouw. Ik tik 'Stijllefertingen' in van 'RAYMOND QUENEAU' en volgens de computer is het book gisteren weggevist. Mijn gedwongende klomp breekt. Ik had vertrouw bij een bibliotheekster. Die ongenadeerde kleinzak kan me amper helpen. Maar hij/tijtje tech nee. Ik sta achter hem en zie zijn kleedverwonderde klap op zijn achterhoofd. Met van die huidenrollers en roeden. Ik heb zijn armen dwars door die klap plekken te knallen. zodat de kogel er bij zijn hand weer uit komt. 'Hebba,' zegt de man niet zijn zittige kleekaderster. 'naar het magazijn heeft ingebijfeld reg een exemplaar.' Ik neet alleen maar een mollige stuiven. Vijftien flikking kleekernuten later krijg ik een mollige terug. 'Stijllefertingen van RAYMOND QUENEAU' is aannemelijk op de tweede verdieping van de bibliotheek'. Het staat er echt. Ik gaaf de deken van het wagentje. Het feest kan beginnen. Een zekere rust daalt in mij neer.

Ik staap uit die gedwongenste stiltekuil. Die mensen knallen alsof mensen over het stallingsplein. Ik wil ze vertrappen onder mijn schoenen. Verwijzen. Verwijzen. De kleinzakken en kleinkinderen. Met hun nietzeggende leventjes en hun voordeleuze gedachten. Ik durf een wagentje niet mijn beweging voor. Ik heb een dekentje over hen gelegd. Met ziel en niet uit hier. Ik loop over een stoel redderende stilteplanken in de richting van de Openbare Bibliotheek. Links en rechts van me gaperende buisgatstenen. Hoopjes dromen. Mijn armen binnens en zingen rond in mijn hersenpan. Ik ben op zoek naar Stijllefertingen van RAYMOND QUENEAU. Al een week lang. Beethandels afgebrand. Het Internet uitgebrand. Ik heb toch niks beters te doen. Ik vind het book niet. En ik weet niet eens waarom. Ik heb het wil lezen. Maar daar gaat het niet meer om. Het is een principieelweste. Irrididele. Het is stralend weer. Geen valkje aan de lucht.

Voor de bibliotheek houdt een vrouw mij tegen. Ik wil door, maar het lukt me niet en weg te lopen. Ze heeft rechteroortje. Haar krullen die elk moment van haar hoofd kunnen krenken. Alsof tegen van een schip. Via haar schudende haar los in, haar trui in, over haar roséte bloemen, tussen haar benen bij haar naar binnen. Krentelend vraagt ze of dit het postuur is. Ze praat Engels niet en Frans accent. Ik antwoord dat dit de bibliotheek is. Ze doet niet of ze me niet hoort. Ze drukt haar hoofd, die slingers blijven uit haar en weer in haar. Achter haar rijdt een auto achteruitrijdend van ons weg. Ze kantelt zenuwstotig. Ze wil weg van me. Dat effect heb ik op vrouwen. Ze langs ik niet zo in het prima. maar zodra ik mijn hand open doe weten ze niet hoe en ze weg moeten komen. Ik ben een antihandschoengras. Alles al gescrewd. 'Wees maar naar de Raadhuistuinstraat', zeg ik. Marpik. Stel ik. Stel ik. Ze heeft me niet. Ze heeft rechteroortje. In gedachte schudt ik haar in haar rug. Haar veulen rennen nog heel even door en stoppen er dan mee. Haar hoofd klapte in haar nek. Haar handen gaan de lucht in. gyroscheinen schutten even over de grond. dan klapte haar lichaam voorover en ze stopte weer.

Boven sta ik bij de 8. Te kijken. Te zoeken. Gedwongen. Ik weet niet wat ik zoek. Ik weet wel wat ik zoek. Ik vind niet wat ik zoek. Wat een voordeleuze kleinzak. Twee netjes staan geschied met elkaar te praten. Een vrouw liet haar rugzak. Een man checkt zijn iPhone. Ze trillen me niet. Ik loop naar de computer. Alle computers zijn bezet. Pakketjers. Huttens. Stinkende. Na vijf minuten is er eindelijk eenleuke vrouw. Ik tik 'Stijllefertingen' in van 'RAYMOND QUENEAU' en volgens de computer is het book gisteren weggevist. Mijn gedwongende klomp breekt. Ik had vertrouw bij een bibliotheekster. Die ongenadeerde kleinzak kan me amper helpen. Maar hij/tijtje tech nee. Ik sta achter hem en zie zijn armen dwars door die klap plekken te knallen. zodat de kogel er bij zijn hand weer uit komt. 'Hebba,' zegt de man niet zijn zittige kleekaderster. 'naar het magazijn heeft ingebijfeld reg een exemplaar.' Ik neet alleen maar een mollige stuiven. Vijftien flikking kleekernuten later krijg ik een mollige terug. 'Stijllefertingen van RAYMOND QUENEAU' is aannemelijk op de tweede verdieping van de bibliotheek'. Het staat er echt. Ik gaaf de deken van het wagentje. Het feest kan beginnen. Een zekere rust daalt in mij neer.

Boven sta ik bij de 8. Te kijken. Te zoeken. Gedwongen. Ik weet niet wat ik zoek. Ik weet wel wat ik zoek. Ik vind niet wat ik zoek. Wat een voordeleuze kleinzak. Twee netjes staan geschied met elkaar te praten. Een vrouw liet haar rugzak. Een man checkt zijn iPhone. Ze trillen me niet. Ik loop naar de computer. Alle computers zijn bezet. Pakketjers. Huttens. Stinkende. Na vijf minuten is er eindelijk eenleuke vrouw. Ik tik 'Stijllefertingen' in van 'RAYMOND QUENEAU' en volgens de computer is het book gisteren weggevist. Mijn gedwongende klomp breekt. Ik had vertrouw bij een bibliotheekster. Die ongenadeerde kleinzak kan me amper helpen. Maar hij/tijtje tech nee. Ik sta achter hem en zie zijn armen dwars door die klap plekken te knallen. zodat de kogel er bij zijn hand weer uit komt. 'Hebba,' zegt de man niet zijn zittige kleekaderster. 'naar het magazijn heeft ingebijfeld reg een exemplaar.' Ik neet alleen maar een mollige stuiven. Vijftien flikking kleekernuten later krijg ik een mollige terug. 'Stijllefertingen van RAYMOND QUENEAU' is aannemelijk op de tweede verdieping van de bibliotheek'. Het staat er echt. Ik gaaf de deken van het wagentje. Het feest kan beginnen. Een zekere rust daalt in mij neer.

Neerslachtig

De beeldende lijn van dit verhaal is kleurloos en uitgelopen inkt/mascara. De inkt van het verhaal heb ik daarom "uit laten lopen" en ik heb de illusie gecreëerd dat er tranen op het verhaal gevallen zijn. Naarmate je het verhaal leest zakt het achterste deel van de titel naar beneden en vallen er steeds meer "tranen" op het verhaal.

Neerslachtig

Ach en wee, ik stap de bus uit. **N**ijn zoon – in wat voor wereld heb ik die jongen neergezet – ligt vredig in zijn wagentje te slapen, vrij van kwade gedachten. Het regent en want ik weet dat het een goede oefening is om zo ontspannen zijn. Het is druk op het stationsplein, de mensen kijken naar de grond. Waar moet je ook anders naar kijken? Amsterdam is één grote, modderige bouwput hier. Ze zijn bezig met de Noord-Zuidlijn die er nooit zal komen, ze zijn bezig met het bouwen van kantoorgebouwen waarin niemand ooit zal werken, een paar opportunistische dwingen daar gelasten. Over duizend jaar is de stad er niet meer. Ik denk aan Raymond Queneau – je moet toch weten. Ik ben er al een paar weken naar op zoek. En terwijl ik de treurende helptafel voor en de droevige driiborden mijn huilende hart gaan resaneren, begrijp ik ineens niet waarom ik deze boekstach opdeurde. Over duizend jaar is niemand er meer die ik ken. Zelfs de allergrootsten van deze tijd, zullen niet meer dan een voetnoot zijn in obscure studies die door niemand worden gelezen. Raymond Queneau? Nooit van gehoord. De looppank richtin de Openbare Bibliotheek kraakt klakend.

Een vrouw komt op mij af. Haar natgeregende zwarte haar plakt tegen haar wangen. Uitgelopen mascara. Is het de regen, of een peilloos verdriet waaraan zij niet zo lang hiervoor heeft toegegeven? Ze vraagt aan me, in een Engels met heimwee naar Frankrijk, of dit het postkantoor is. Nee, vrouw, het postkantoor stand hier niet. En ook niet zo'n ogenblik. Want ik weet dat hier wel oof, maar zoals u ongetwijfeld weet: alles moet weg. Dat hoeft vooruitgang. Haar blubberende handen halen een papierje uit haar binnenzak. Haar droeve open kijken mij verontschuldigend aan, als haar aandachi ineens wordt getrokken door een donkergrize Renault achter haar. De Renault rijdt achteruitrijdend weg en ik twijfel of ik de vrouw kan passeren. Een ding dat in de Randhuisstraat en ik vertel de vrouw dat ze daar moet zijn. Maar terwijl ik het vertel rent ze weg. Dat gebeurt me overigens wel vaker, niet iets om uw medeleven van golder voor te halen.

Als ik bij Queneau begin te zoeken, blijken er een hoop van zijn boeken afgewezen te zijn, maar niet Stijlloefeningen niet. Want wie weet dat ik een goede oefening ben? Ik moet even bij de P en de R. Maar ook daar is niks te zien. Al die boeken, waarvoor zijn ze geschreven? Wat is het nut? Ze staan daar maar te staan. Al die letters, al die hersenspinsels, de meeste totaal printeressant. En het is nog maar het begin. Ik ga achter een computer zitten en zoek in het online archief. Stijlloefeningen blijkt dus wel aanwezig te zijn. Maar wat doet het ertoe? Ik sleep mezelf naar een medewerker. Zonder dat ik dat wilde naar beneden. Zijn schamele haar is naar één kant gekam om zijn kaalheid te verbergen. Hij kijkt me alsof vanachter zijn bril als een oude, slechtziende man, die niet zeker weet of hij de persoon die volgende ogenstuk kan vertrouwen. Ik vertel hem mijn bevindingen. Zonder iets te zeggen loopt de man voor me uit, gebogen schouders, hij hinkt een beetje met zijn achterbeen. Hij zucht, zucht, zucht niet, dat is de reden dat ik vertsel, nauwelijks hoorbaar, dat het magazijn waarschijnlijk nog een exemplaar heeft. Ik stuur een mailtje en krijg vijftien droeve minuten later het nieuws dat Stijlloefeningen op de plek ligt waar ik al die tijd heb loopen zoeken. Het was te verwachten.

Op het Bos en Lommerplein koop ik bahyschoentjes voor m'n zoon. Een troost wil ik het niet noemen, maar het is iets.

Neerslachtig

Ach en wee, ik stap de bus uit. **N**ijn zoon – in wat voor wereld heb ik die jongen neergezet – ligt vredig in zijn wagentje te slapen, vrij van kwade gedachten. Het regent en want ik weet dat het een goede oefening is om zo ontspannen zijn. Het is druk op het stationsplein, de mensen kijken naar de grond. Waar moet je ook anders naar kijken? Amsterdam is één grote, modderige bouwput hier. Ze zijn bezig met de Noord-Zuidlijn die er nooit zal komen, ze zijn bezig met het bouwen van kantoorgebouwen waarin niemand ooit zal werken, een paar opportunistische dwingen daar gelasten. Over duizend jaar is de stad er niet meer. Ik denk aan Raymond Queneau – je moet toch weten. Ik ben er al een paar weken naar op zoek. En terwijl ik de treurende helptafel voor en de droevige driiborden mijn huilende hart gaan resaneren, begrijp ik ineens niet waarom ik deze boekstach opdeurde. Over duizend jaar is niemand er meer die ik ken. Zelfs de allergrootsten van deze tijd, zullen niet meer dan een voetnoot zijn in obscure studies die door niemand worden gelezen. Raymond Queneau? Nooit van gehoord. De looppank richtin de Openbare Bibliotheek kraakt klakend.

Een vrouw komt op mij af. Haar natgeregende zwarte haar plakt tegen haar wangen. Uitgelopen mascara. Is het de regen, of een peilloos verdriet waaraan zij niet zo lang hiervoor heeft toegegeven? Ze vraagt aan me, in een Engels met heimwee naar Frankrijk, of dit het postkantoor is. Nee, vrouw, het postkantoor stand hier niet. En ook niet zo'n ogenblik. Want ik weet dat hier wel oof, maar zoals u ongetwijfeld weet: alles moet weg. Ik ben op zoek naar Stijlloefeningen van Raymond Queneau – je moet toch weten. Ik ben er al een paar weken naar op zoek. En terwijl ik de treurende helptafel voor en de droevige driiborden mijn huilende hart gaan resaneren, begrijp ik ineens niet waarom ik deze boekstach opdeurde. Over duizend jaar is niemand er meer die ik ken. Zelfs de allergrootsten van deze tijd, zullen niet meer dan een voetnoot zijn in obscure studies die door niemand worden gelezen. Raymond Queneau? Nooit van gehoord. De looppank richtin de Openbare Bibliotheek kraakt klakend.

Als ik bij Queneau begin te zoeken, blijken er een hoop van zijn boeken afgewezen te zijn, maar niet Stijlloefeningen niet. Want wie weet dat ik een goede oefening ben? Ik nog even bij de P en de R. Maar ook daar is niks te zien. Al die boeken, waarvoor zijn ze geschreven? Wat is het nut? Ze staan daar maar te staan. Al die letters, al die hersenspinsels, de meeste totaal printeressant. En het is nog maar het begin. Ik ga achter een computer zitten en zoek in het online archief. Stijlloefeningen blijkt dus wel aanwezig te zijn. Maar wat doet het ertoe? Ik sleep mezelf naar een medewerker. Zware werkramen wijzen naar beneden. Zijn schamele haar is naar één kant gekam om zijn kaalheid te verbergen. Hij kijkt me alsof vanachter zijn bril als een oude, slechtziende man, die niet zeker weet of hij de persoon die volgende ogenstuk kan vertrouwen. Ik vertel hem mijn bevindingen. Zonder iets te zeggen loopt de man voor me uit, gebogen schouders, hij hinkt een beetje met zijn achterbeen. Hij zucht, zwijgend, en vindt niks. De medewerker vertelt, nauwelijks hoorbaar, dat het magazijn waarschijnlijk nog een exemplaar heeft. Ik stuur een mailtje en krijg vijftien droeve minuten later het nieuws dat Stijlloefeningen op de plek ligt waar ik al die tijd heb loopen zoeken. Het was te verwachten.

Op het Bos en Lommerplein koop ik bahyschoentjes voor m'n zoon. Een troost wil ik het niet noemen, maar het is iets.